Prof. Dr. Josef Prušák.

Právnická fakulta university Karlovy utrpěla bolestnou ztrátu úmrtím svého vynikajícího člena, řádného prof. práva a říz. trest. dra Jos. P r u š á k a, jenž nás opustil na vždy 22. února t. r. S úzkostí a bolestí pozorovali jsme od delší doby jeho chřadnutí, jež nedávalo pochybností o vážném stavu jeho choroby, s obdivem a úctou hleděli jsme na hrdinný boj, jejž se svou chorobou podstupuje a, přemáhaje utrpení tělesná i duševní, koná do poslední téměř chvíle všechny svoje povinnosti, chystá s láskou a obdivuhodnou energií studentstvu učebnici řízení trestního, již v kruhu svých nejdražších označil sám jako »liber dolorum«, viděli jsme, že není záchrany — a přece zvěst o jeho odchodu na vždy, ač obávaná a očekávaná, dolehla na četné a upřímné jeho přátele plnou svou silou. Odešel dovršiv sotva svůj 47. rok, ve věku, kdy bylo lze očekávati další nové a bohaté plody jeho vědecké a učitelské činnosti, odešel v době, v níž nedostatek vědeckých pracovníků vůbec a nové úkoly, jež jim nastávají, dává pocifovati bolestně i celku státnímu odchod pracovníka tak osvědčeného, zkušeného a svědomitého, muže prodchnutého ideou dobra a krásy, láskou k lidstvu vůbec a svému národu zvlášť, lnoucího k svobodě a pokroku. Vzpomeneme-li při těchto jeho vlastnostech i jeho skvělé a strhující výmluvnosti, jeho duševní vyrovnanosti a vlídného porozumění mládí — uvědomujeme si plně ztrátu, jež stihla nejenom právnickou fakultu a její studentstvo, ale i

celý národ, a chápeme také vřelou účast, s jakou se setkává rodina zesnulého, jíž byl tak vzorným a přepečlivým manželem a otcem. Kéž je jí v hoři jejím útěchou čistá a světlá památka, jíž po sobě zesnulý zanechává v srdcích všech, kdož ho poznali. Podrobné ocenění vědecké a učitelské činnosti zesnulého přineseme v příštím sešitě.

K výkladu §u 11. záborového zákona.

Prof. Dr. **DOBROSLAV KREJČÍ.**

Jako tak mnohý zákonný předpis, vzniklý ve chvatu ohromného přerodu porevolučního a opírající se o kompromisy mezi politickými požadavky různých stran, jeví také § 11. záb. z. stylisaci značně nedokonalou; mnoho pochybností se vyrojí, jakmile ho prohlédneme pozorněji. Při důležitosti, jakou má předpis ten nesporně nejen pro soukromé životní zájmy majitelů zabraných nemovitostí, ale nepřímo i pro národohospodářské zájmy celku (na jedné straně omezením půdy volné pro příděl, na straně druhé zachováním zemědělské produkce ve velkém, pro veřejné zásobování dosud těžko postrádatelné), nebude snad od místa, pokusiti se o soustavný výklad toho paragrafu. Vůdčí myšlenkou při tom bude, že je nutno vykládati jej — tak jako ostatně každý zákon — v souvislosti s ostatními předpisy zákonodárného díla, k němuž patří, a především tak, aby nebyl mařen ani účel předpisu toho sama, ani hlavní účel celého zákona, jehož je součástí.

Paragraf ten skládá se ze dvou částí podstatně různých: první jeho věta zakládá zvláštní p r á v n í n á r o k jistých osob, ostatek pak dává pozemkovému úřadu možnost poskytnouti osobám těm více, než nač mají nárok. Budeme se tu zabývati nejdřív a hlavně oním nárokem (I.—VI.), nakonec pak v oddílu VII. dotkneme se též ostatku pozorovaného paragrafu, v VIII. některých věcí celému tomu paragrafu společných.

I. **Subjektem oprávněným** z první části tohoto paragrafu jsou dle jeho doslovu »o s o b y, j e j i c h ž m a j e t e k